

בת 19, גרושה, מאוכזבת ומחפשת הרפתקות

זה מיקרה מצער. היא היתה נערת-זוהר, לא התאימה לאיתן. אבל הוא לא שמע לנו והתחתן. זה לגיטימי, אבל שילך לעבוד וידאג לעצמו. היינו במיקרה כחופשה כחול'ל כשקיבלנו טלפון ממנו. שהוא רוצה להתגרש. זה היה על דעת עצמו. הוא לא קיבל מאתנו שום מתנות. זה שקר וכזב.

דווקא אני הייתי זה שלחצתי עליו יותר מאשתי. הם התגרשו בצורה יפה, ולא ביקשו שום דבר.

כשבני הודיע לי שהוא רוצה להתגרש, הוא הסביר לי שהוא לא מאמין בנישואין שיחזיקו אולי עוד שנה. אחת הסיבות לכישלון היתה דווקא האמא של אלינור. הדברים הגיעו אפילו למכות בין בני ובינה.

באמת שכואב לי הלב. אני לא מכיר את הבחור שנסע וגרם לתאונה. למה לא מאשימים אותו? זה נכון שאף פעם לא דיברתי עם

של נחום-תקום. היו לה הנאות, היא אהבה כל-כך לחיות, וכל דבר הכייפה בעולם היה צריך להיות שלה.

אני לא חושבת שאפשר לשנות גורל של אנשים. זה דבר מקובל אחרי כילוי במועדונים, שהחברה אהבים לנסוע לאילת. היא באה בערב, כ"ג, ולקחה בגדים. אבל אם הייתי יודעת שהיא נוסעת לאילת עם כותונת, הייתי רצה אחריה במסדרון של המלון. היא היתה הכל בשבילי. הכרה, בת, ידידה ואשת-סוד. אני מוכרחה לראות עוד פעם את אלינור. הרי הבטיחו לי, אני מוכרחה לראות אותה!

החותן לשעבר: לא רוצה ללכלך

חוקאל גולדמן הוא יהלומן ידוע בתל-אביב. מעולם לא פגש כאלנינור, אשת-בנו, איתן. הוא התנגד בתקיפות לנישואין, אחרי שקיבל דוח כלשי על אופיה של הנערה, שהירכתה לבלות כחוגי החברה הנוצצת.

התחילו נסיעות כל חודש לחול'ל. אני תמיד הייתי האחרון שירדתי. כשנודע לי, זה נגמר.

כמוכן שהבנות סבלו כמשך חמש שנים, עד שקיבלתי את הגט. היא קיבלה ממני הרבה כסף לקנות בית ולגדל את הבנות.

היא מכרה את הבית וביזבוזה את הכל. רק עכשיו היא מכרה יחידה ביפו. שם היתה החנות שלה. זה יתן לה דלק לשתויות שלה לעוד קצת מאוד זמן. היא היתה צריכה אחרי הגט לאסוף את הגוילים שלה. אבל איפה? כל אחד במקום אחר; הבת הקטנה מתגוררת אצל הסבתא, ואלינור בקבר. נשאר רק החתול הסיאמי, שאיתן גולדמן השאיר לה.

האמא: נחום-תקום

אמה של אלינור, ניצה מעוז, אהיה אשת-סודה של הנערה.

האם על הקבר אלינור היתה לניצה מקור לגאוה. היא התגוררה איתה בדירת-פנטהאוז במלון מינדלי

פנסטר, מעיד על עצמו כי היה החבר הראשון של אלינור. עד יומה האחרון, הוא טוען, היא שמרה על קשריה עימו. **מספר שלום פנסטר:**

אנשים לא הכירו את אלינור. היא אהבה את החיים, היתה מאושרת. הייתי החבר הראשון שלה, מגיל 15 וחצי, כמשך שלוש וחצי שנים.

היו לה הרבה שנים מאושרות. היא היתה היפהפיה של העיר, כולם מתו לדעת מה היא עושה. גם כשהיתה נשואה, היא באה אלי מדי פעם.

היא היתה נערה רגישה, אפילו כתבה לי שירים. הנה אחד מהם:

כל מה שארצה הוא / להיולד בעניין / לחיות בליחך / ולמות ב- שפתיך // אולם בינתיים / בוא נאסוף את הכל / את כל האמשים האבודים / המחרים המקווים / את פיסות הנייר / ופיסות השמיים // את הבגידות הקטנות / והפיסות הגדולים / את הפרחים היבשים / והדמעות הלחות / את הלחישות החמות / והסיכונים הקרים // את ידי אל תוך ידך / ואת ראשנו אל הכר / בוא נאסוף את הכל / נתחיל מחדש / שלך כמו תמיד / אלינור.

כסוף איתן לא עניין אותה. הוא נחשב בעיניה כקליפת-השום. אביו הוכיח לו, שהוא נותן יותר מרני.

היא היתה עם כולם, ואם אף אחד. גם בערב התאונה היא באה אליו הביתה. העוזרת הפיליפינית סיפרה לה שאני ישן. היא ידעה שאני נוסע לאילת, ושם תפגוש אותי. היא עם נשמה של תינוק. היא רצתה לחיות, ואי-אפשר היה להשיג אותה.

החלטתי לקרוא על שמה לשלושה מקומות חדשים שרכשתי. הם יקראו מעכשיו אלינור: מועדון קיסר, המועדון, והדרגסטור. תמונות שלה יקשטו את המועדונים. אני גם אומין פסלים שלה, שיוצבו במקומות אלה. **שולמית יריב**

של אלינור, בילתה בחברתה את הערב האחרון של חייה. בהלוויה, שנערכה ביום השני השבוע בקריית שאול, התמוטטה לורן, ולא השתתפה בטקס עד סיומו.

אומרת לורן מעוז:

תכננו לגור ביחד. אבא רצה לשכור לנו דירה. בזמן האחרון היא השתנתה לטובה בצורה בלתי-ידיגלה.

היא אהבה אותי מאוד. היא ואמא היו מאוד קשורות. היא היתה משהו משגע לאמא.

היא לא היתה מוכנה לוותר על הווה.

אנ לא מאשימה אף אחד, אך איך אפשר להכניס אותה לארמה?

אילו היתה יוצאת מהתאונה נכה, הייתי מטפלת בה כל חיי, והיא היתה שלי.

החבר הראשון: שירים בסתר

אישיהמזשבים ובעל כמה צמועדוני-לילה בתל-אביב. שלום

הידיד שלום פנסטר היה הי- חבר הראשון של אלינור, בגיל 15 וחצי ונשאר ידידה.

בהתונה העצובה שנערכה ברבנות בתל-אביב. נכחו כעשרה שהוחרם גם על-ידי משפחת החתן. הם התגרשו אחרי ארבעה חודשים.

הבחורה, כי שמעתי על העבר שלה. אני לא רוצה ללכלך אותה, זה לא רלוונטי.

אני מתכוונן לבקר את רני. שלחננו להם טלגרמה של השתתפות בצער. זאת באמת טרגדיה נוראה. לורן מעוז אחותה בת 15 וחצי

להגנתו אומר יחזקאל גולדמן: אני מאוד מצטער. מה אנחנו אשמים? זה כמו הסיפור על הילדה שהלכה לקנות במכולת ונהרגה בדרך. איך אפשר להאשים את האמא ששלחה אותה?

שתייהן אהבו עושר וזוהר, הירכו לבלות ביחד.

אומרת ניצה מעוז:

צילצל שוטר מרחובות, הוא שאל אם אני מכירה אחת בשם אלינור מעוז. כשענית: בטח זאת בתי! סיפר לי שהיא שוכנת הסרת-הכרה בבית החולים. ביקשתי ממנו את הטלפון וניתקתי את השיחה. הייתי בטוחה שהוא מהתל ב. איזה רחובות! הרי ידעתי שהיא בטבריה.

אחרי כמה רקות צילצלתי בכל זאת למיספר. הבנתי שזו אמא.

רק כשהגענו לבית-החולים בצריי פין, נודע לנו שאלינור הגיעה לבית-החולים מתה.

נהרגה הבת הכי-אהובה שלי. אני זקוקה עכשיו לחיות שלי מסביב, לכלב שלי ולחתולה של אלינור. הם, אלינור ואיתן, קנו את החתולה הצייצית.

מעולם לא האמנתי בנישואין האלה, כשיש כזאת שינאה של אם החתן. אני לא ראתי ברומן שלהם שום דבר חשוב. אבל ידוע שנישואין זאת דרגה אחת לפני השיגעון. אי-אפשר היה לעמוד בבכיות הליליות של איתן אחרי הגירושין, בכיחות שלו מארצות-הברית.

מה אני צריכה היום להסתיר? פעמיים הוא שלח לה כרטיסים כדי שתיסע אליו לאמריקה. היא נסעה עם החתולה שלהם. מה איכפת לי עכשיו מהגולדמנים? אני לא צריכה להסתיר עוד.

אלינור היתה דומה לי. מין טיפוס